

nař.). Při tom nebylo k příjmu z činžovního domu vůbec přihlíženo. Uvedené důvody stačí k zamítnutí na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení.

Čís. 15815.

Při řešení otázky, zda jest se obávati při změně žaloby určovací v žalobu o plnění značného ztížení nebo průtahů jednání, nerozhoduje jen, zda žalobní žádost určovací jest pro nedostatek právního zájmu na zjištění zralá k zamítnutí.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 42/37.)

Prv ý s o u d připustil změnu žaloby určovací v žalobu na plnění. R e k u r s n í s o u d změnu nepřipustil. D ů v o d y: Žaloba určovací je zralá k rozhodnutí, a to zamítavému se zřetelem na to, že tu nejsou podmínky žaloby určovací podle § 228 c. ř. s. (právní zájem), kdežto jednáním o nově vznesené žalobě na plnění (§ 232, odst. 2, c. ř. s. by se jednání, jež je teprve v počátečním stadiu, značně ztížilo a protáhlo, takže podmínky § 235, odst. 3, c. ř. s. nejsou tu dány.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že změnou určovací žaloby v žalobu o plnění jest se v souzeném případě obávati značného ztížení nebo průtahů jednání (§ 235, odst. 3, c. ř. s.), když žaloba určovací jest zralá k rozhodnutí, kdežto o žalobě na plnění by bylo třeba teprve jednati, nelze schváliti. Vždyť dosud není možné zabývati se věcně tím, že původní žalobní žádání určovací jest pro nedostatek právního zájmu na zjištění (§ 228 c. ř. s.) zralé k zamítnutí, poněvadž by se tím předbíhalo rozhodnutí ve věci samé, a zejména musil by soud věcně se obíratí podstatností určovacího žádání k vůli rozhodnutí o útratách, takže nelze o podstatném ztížení jednání mluvit. Ani jinak není tu hledíc na počáteční údobí řízení, v němž se ve věci konalo jediné ústní jednání omezené jen na změnu žaloby a na rozhodnutí o ní, podkladu pro úsudek, že by jednáním o zažalovaném nároku došlo k značnému ztížení anebo k průtahu, neboť žalobkyně o změněné prosbě žalobní nenabídla nové důkazy.

Čís. 15816.

Za zemědělce ve smyslu vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze pokládati obchodního zahradníka. Nezáleží na tom, zda se zahradnictví provozuje v nepatrném rozsahu a jaký druh rostlin se na pozemku pěstuje.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, R I 44/37.)

Prv ý s o u d zahájil k návrhu dlužníka o jeho jmění zemědělské vyrovnací řízení podle vl. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník jest zahradníkem a má v za-

hradě o výměře 57 a 40 m² umístěny 3 skleníky, z nichž 2 jsou zařízeny na vytápění, má 23 pařenišť s příslušnými 400 okny, prodává květiny a sazenice nejen v B., nýbrž i v okolí na objednávku a prodej tohoto zboží též inseruje. Dlužník sám netvrdil v návrhu, že hospodaří na zemědělských pozemcích, nýbrž odůvodnil svůj nárok nepříznivými poměry ve výrobě a odbytu zemědělského z a h r a d n i c t v í a předložil potvrzení, že provozuje živnost zahradnickou po zemědělsku a že zahradnictví je jediným zdrojem jeho výživy. Podle toho je dlužník obchodním zahradníkem a vyživuje se ze zahradnictví a nikoli z hospodaření na zemědělských pozemcích, tedy způsobem v této prvovýrobě obvyklým a obecně známým. Pojem zemědělského zahradnictví je vládním nařízením č. 76/1936 Sb. z. a n. neznám; rozhodující jest, že dlužník provozuje zahradnictví se všemi příznačnými znaky a obchodní povahou této výroby. Na způsobu výroby se zřetelem k vlastnostem půdy snad odlišném nezáleží (rozh. č. 12918 Sb. n. s.). Poněvadž návrhovatel není zemědělcem podle § 1, odst. 1, uved. vl. nař., není odůvodněn jeho návrh na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Koho jest pokládati za zemědělce ve smyslu vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n., stanoví § 1, odst. 1, č. 1—5 řečeného vládního nařízení. Pro určení vlastnosti zemědělce jest důležité hospodaření na »zemědělských« pozemcích, ale v předpisech jmenovaného vládního nařízení není stanoveno, které pozemky jest pokládati za »zemědělské«, takže po této stránce jest se řídit podle běžného významu tohoto pojmu. Podle tohoto běžného významu nejsou pozemky užívané k provozování zahradnictví pokládány za pozemky »zemědělské«. Ani z ustanovení § 1, odst. 2, uvedeného vládního nař. nelze vyvozovati opak. Odstavec první § 1 uvedeného vládního nař. rozeznává totiž přesně mezi »zemědělskými pozemky« a mezi »nemovitostmi zemědělského podniku«. Tento druhý pojem (podnik) je mnohem širší než pojem první, neboť zahrnuje nejen role, louky, pastviny, zahrady, vinice a chmelnice, nýbrž také rybníky, lesy, obytné a hospodářské budovy a konečně i určitá zařízení, sloužící zpracování výrobků. Není však pochybnosti o tom, že na příklad rybníky nejsou zemědělskými pozemky a že jimi nejsou ani obytné a hospodářské budovy, ačkoli jsou — stejně jako »zahrady« — uvedeny mezi nemovitostmi zemědělského podniku, a to zejména za účelem zjištění jejich výměry. Podle toho, co bylo právě vyloženo a co o dlužníkovi bylo vyšetřeno, nelze ho pokládati za zemědělce ve smyslu vládního nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., třebaže provozuje svůj podnik v nepatrném rozsahu a pěstuje vedle květin a ovocného stromoví hlavně zeleninu. Pojem zemědělce, jak byl vymezen v nálezu nss ze dne 5. května 1931 č. 6952, na nějž se dovolací stěžovatel odvolává, se nehodí na souzenou věc, poněvadž podkladem onoho nálezu z roku 1931 byla jiná ustanovení než zvláštní předpisy vládního nařízení č. 76 z roku 1936.